

ANTECEDENTS

Autor: Quim Carreras

Quan et proposes un projecte d'aquestes magnituds, una volta al món en veler, portant a bord un globus aerostàtic, per volar en llocs on no ho ha fet ningú abans, saps que els preparatius seran eters. Per tant t'has de marcar una data límit, sinó el viatge corre el risc de no començar mai.

Nosaltres ens vam marcar el dia 1 de novembre per començar l'aventura. Amb una data concreta i una fideuà per més de 250 persones al port de l'Estartit, ja no podíem fer-nos enrera.

El dia abans, fortes pluges i un temporal de llevant, on les ones superaven l'espigó d'abric del port de l'Estartit, quan estàvem col·locant les últimes provisions, a bord del Bora Bora, van fer trontollar la decisió. De totes maneres, si l'home del temps no s'equivocava, l'endemà seria assoliat.

Efectivament, un dia espectacular ens va voler acompanyar en un dia tan especial i això ens va servir per poder vendre moltes de les samarretes commemoratives que havíem preparat per l'ocasió.

Molta gent, tots amics i familiars estaven amb nosaltres i fins i tot uns quants podrien fer les primeres milles al nostre costat ja que diverses embarcacions ens acompanyarien fins les immediacions de les illes Medes. Tammateix, el Minos i el SoftWinds, dos velers més, ens acompanyarien fins a Pollença i així el Bora Bora no començaria aquesta aventura sol.

Molts nervis i emocions m'invaïen i no donava l'abast saludant a tanta gent que havia vingut per ser testimoni de la sortida. Qui volia pujava a bord per veure com havíem preparat el veler, on havíem guardat el globus, on portàvem el menjar per tant temps, tot en un veler de 12 metres. Els nens corrien per coberta mentre els de TV3 ens entrevistaven, la fideuà s'havia acabat perquè no esperàvem tanta gent. Les taules eren insuficients per donar cabuda a tantes persones però tot es va solucionar, dins un caos relativament controlat.

Havia arribat l'hora de la veritat i s'acostava el moment de llargar amarres. El Soft Winds i el Minos es van avançar i uns intants més tard el Bora Bora va desamarrrar i va hisar les veles magestuoses al mateix port de l'Estartit, davant la multitud dels assistents, ensenyant orgullós les màscares que ens acompanyarien durant tot el viatge. Unes màscares rotulades amb la figura de la Kontiki, el rei del sol.

Repartits en els tres velers anàvem els quatre organitzadors de l'aventura, en Mateu i jo anàvem al Bora Bora, mentre l'Àngel i en Miquel anaven al Minos i el SoftWinds respectivament.

La travessa fins Pollença va ser dura, degut a la forta mar de fons que hi havia pel temporal del dia abans. De totes maneres, els tres velers van anar fent el seu camí fins a retrobar-nos novament a Pollença.

Les tres tripulacions, un total de 22 persones van anar a sopar i va ser l'endemà quan el Bora Bora es va quedar sol per continuar un viatge de 18 mesos que l'havia de tornar a portar a l'Estartit després d'haver fet la Volta al Món. Els altres velers, aprofitaven un bon vent del sud per tornar cap a l'Estartit.

El vent del sud a nosaltres no ens anava gens bé i vam esperar un dia més, però això feia que no poguéssim aturar-nos a gaires llocs abans d'arribar a Màlaga. Per sort el vent va canviar de direcció i vam poder recuperar el temps perdut. Això ens va permetre fer una parada a Almeria per retrobar-nos amb un vell conegut meu, el navegant solitari conegut com el "Vagabundo". Ens va fer d'anfitrió i ens va acompanyar a sopar en una típica ruta de "tapes". Com que ja erem molt aprop de Màlaga l'endemà vam donar el dia lliure a la tripulació i en Mateu i jo ens vam quedar al barco reparant petits detalls que no havíem acabat encara.

Aquí va ser on vam conèixer els tripulants del veler Sikkim, un altre veler de catalans que també anava a donar la volta al món i tenien prevista la mateixa ruta i en el mateix període de temps que nosaltres. He de dir que no vam tomar a coincidir fins a Tahiti, on vam compartir grans moments per les illes de la Polinèsia Francesa. Vam sortir d'Almeria de nit per arribar a Benalmádena de dia, i tot i ser poc habitual, una forta pluja ens va donar la benvinguda. Aquest era el lloc escollit per fer el primer canvi de tripulants i així l'Anne, la Marta i en Pere van deixar lloc a l'Helena, en Jordi i dos Carles, que ens acompanyarien fins Lanzarote.

La travessa la vam començar novament de nit per poder passar l'Estret de Gibraltar de dia. Tot va anar molt bé fins que vam arribar a l'Atlàntic. Aquest no ens volia posar fàcil les coses i la primera nit que passavem enfront de les costes de Marroc un fort temporal ens va sorprendre i ens va colpejar de valent. Els 4 nous tripulants no estaven habituats a allò i el fort mareig que notaven va fer que no s'adonessin del greu de la situació. En un moment donat de la dura nit en Mateu em va comunicar que teníem una via d'aigua. Jo que estava de guardia a coberta vaig mirar cap a l'interior del barco i efectivament estava plè i anava d'un costat a l'altra, fent que les fustes del terra suréssin. Vam començar en les tasques de buidar aigua i les bombes d'axicament no buidaven suficient perquè de seguida s'embrotien els filtres i no la deixaven sortir. Ens vam anar tornant amb una bomba manual i el que estava lliure intentava esbrinar per on entrava l'aigua.

De cop i volta, en Mateu es va adonar que l'aigua que teníem a l'interior era aigua dolça, i això simplificava molt la búsqueda de la possible causa. Efectivament, el dipòsit d'aigua dolça s'havia esquerdat i els 200 litres ara corrien lliures per la sentina. Aquest descobriment ens va alleugerir molt, doncs ja sabíem on era el mal, però encara quedaven les fortes ones i el fort vent que teníem a l'exterior.

Després d'una nit dura, va començar a clarejar i tot es va anar solucionant fins i tot els nous tripulants van començar a donar senyals de vida. No s'havien enterat de res, o millor dit, no estaven en condicions d'ajudar en res i van preferir continuar dormint.

El reste de la travessa va ser com estava prevista. Els vents alisis del nord est es van imposar i ens van portar amb volandes fins a Lanzarote on ens esperaven noves aventures. L'atlàntic en estat pur ens esperava però abans encara hauríem de canviar dues vegades més de tripulants...
però això ja us ho explicaré al proper article.

